

Da han havde fulgt Direktøren tildørs, blev han nogen Tid staaende ved Siden af sin Stol og faldt i Tanker med Haanden paa dens Ryg. Han tænkte paa, hvad Asmus Hagen og hans andre politiske Ungdomsvenner vilde sige, i Fald han afslog at lade sig engagere som offentlig Personlighed — i hvert Fald foreløbig. Og Fru Bertha? Hun vilde ikke tilgive ham det. Til Gengæld vidste han, at han vilde finde Forstaaelse hos Jytte, og det var ham unægtelig det vigtigste. Han havde ikke glemt, hvordan hun engang havde talt respektløst om selve Ministerværdigheden og ment, at hendes egen Fader havde betalt den med sit Liv. — Aa, hun havde været den eneste kloge!

Hans Øje faldt i det samme paa Asmus Hagens Korsbaandssending, der stadig laa uoplukket paa Bordet, og han satte sig endelig ned og brød Omslaget.

Det viste sig at være et Nummer af et liberalt Hovedstadsblad, som Vennen undertiden selv skrev i. Her fandt han paa Forsiden en Meddelelse afkrydset med et blaat Blyant og forsynet med to mægtige Udraabstegn i Marginen. Endnu halvt fraværende løb han Linjerne igennem, indtil han stødte paa Mads Vestrups Navn. Saa begyndte han forfra og læste nu, at Præsten til Favsing og Lime, der for sin Provst havde tilstaaet sig skyldig i Overtræ-